

*LAMPADARUL
DE AUR*

Cine suntem noi?

– II –

Cine suntem noi?

(Partea a doua)

Viziunea noastră cu privire la străngerile poporului lui Dumnezeu

De ce ne strângem în acest mod? Din cauză că nu suntem satisfăcuți cu locul unde obișnuiam să ne închinăm? Există vreo motivație pozitivă, vreo viziune care să ne determine să ne strângem în modul în care o facem astăzi? Dacă nu există, atunci adunarea noastră laolaltă nu are nici o justificare. De ce să părăsim sistemul romano-catolic? De ce să părăsim denomi-națiunile protestante? Noi credem într-un singur Trup al lui Cristos. „Atunci de ce vă strângeți separat? Cauzați dezbinări!“ Vă dați seama că noi nu avem nici o justificare de a ne aduna împreună dacă nu cunoaștem din Cuvântul lui Dumnezeu și prin descoperirea Duhului Sfânt care este gândul lui Dumnezeu cu privire la felul în care trebuie să ne adunăm?

În decursul secolelor credincioșii nu numai că au plătit un preț pentru credința lor în Domnul Isus, dar mulți au plătit un preț mare pentru a urma calea Domnului cu privire la Adunare. Dacă există pentru tine o altă alternativă decât Cristos, nu Îl cunoști pe El. În Ioan 6, când Domnul a început să le descopere ucenicilor Lui că El este Pâinea vieții, mulți dintre ei L-au părăsit, spunând: „Vorbirea aceasta este prea de tot: cine poate să o sufere?“ Domnul s-a întors spre Petru și spre ceilalți și i-a întrebat: „Vreți să plecați și voi? Simțiți-vă liberi s-o faceți!“ Petru a răspuns: „Unde să mergem? Tu ai cuvintele vieții. Tu ești Cristosul. Noi nu avem altă alternativă decât aceea de a Te urma pe Tine“. Acest lucru este important pentru viața noastră personală de creștini. Dacă nu vei ajunge în punctul în care să vezi că nu există altă alternativă pentru tine decât aceea de a-L urma pe Cristos, viața ta creștină nu va fi dreaptă.

Tot astfel, mulți oameni ne spun și nouă: „Nu îmi place modul în care vă strângeți voi, o să mă duc în altă parte.“ De multe ori, am fost ispitit să-i întreb: „De ce?“ Dar nu era alternativă, nu era o altă cale. Eu eram capturat de Domnul.

Aveți în voi acest sentiment? Mulți frați și surori au prea multe alternative. Ai și tu altă alternativă decât cea pe care ți-a arătat-o Domnul?

Domnul a spus: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele“. Există porunci privitoare la modul în care trebuie să ne adunăm? Noi spunem: „Te iubim, Doamne“, dar păzim noi poruncile Lui? Eu cred că este o chestiune de viață și moarte aceea de a ști clar de ce ne adunăm în felul acesta.

Cristos — Capul Adunării

Noi ne adunăm în acest mod deoarece credem că Cristos este Capul Adunării. Cristos nu este doar Capul oricărui bărbat (vezi 1 Corinteni 11:3), ci este și Capul Adunării, care este Trupul Lui, plinătatea Celui care umple totul în toți (vezi Efeseni 1:22-23).

Ce se întâmplă dacă nu Îi dai voie lui Cristos să fie Capul tău? Observi nebunia, imposibilitatea de a fi creștin și de a nu-I da voie lui Cristos să fie Capul tău? Cum poți să crești din punct de vedere spiritual dacă nu te ții strâns de Cristos, Capul tău personal? Și totuși, când e vorba de viața corporativă, nu acordăm mare importanță faptului că Cristos este Capul Adunării. Vrem ca El să fie Cap al vieții noastre personale, dar, în ceea ce privește viața de Adunare, noi vrem să fim cap; nu Îi dăm voie Lui să fie Cap.

Care este înțelesul expresiei: „Unde doi sau trei sunt adunați în Numele Meu?“ „Adunați în Numele Lui“ înseamnă a lua Numele Lui asupra noastră. Noi Îi aparținem Lui. Numele Lui este suficient pentru noi. În creștinătatea de astăzi Numele Lui nu mai este îndeajuns; trebuie să fim numiți după alt nume; trebuie să ne adunăm împreună în alte nume decât cel al lui Cristos. Făcând astfel, nu ne situăm sub autoritatea Lui. Numele Lui reprezintă prezența Lui, autoritatea Lui.

În viața corporativă ne ținem noi strâns de Cap și Îi dăm Lui voie să fie Cap peste toate lucrurile? El este Cel care decide, îndrumă, guvernează? Noi renunțăm la propriile noastre păreri; renunțăm la preferințele noastre, la ceea ce ne place sau nu ne place, ne lepădăm de noi înșine și Îl lășăm pe El să fie Capul Adunării. De aceea ne adunăm împreună. În multe grupări omul a devenit capul și hotărârile se iau de comitete. Cristos este Cap doar cu numele, nu și în realitate. Așa stând lucrurile, dorința noastră este de a ne întoarce la Cristos, de a-L lua pe El drept Cap al nostru. De aceea ne adunăm. Dacă tot omul este capul, nu avem nici un motiv să ne adunăm. Noi credem în faptul că Cristos este Cap și aceasta este explicația că ne adunăm în felul acesta, deși ne costă

foarte mult. Ne costă însăși viața noastră, ca nu cumva să Îi stăm Lui în cale.

Unitatea Trupului lui Cristos

În al doilea rând, noi ne adunăm în felul acesta deoarece credem în unitatea Trupului lui Cristos. Este un singur Cap și este un singur Trup. Noi suntem chemați într-un singur Trup. Ne doare, plângem când vedem dezbinările care există între copiii lui Dumnezeu. Noi vrem să ne întoarcem la terenul simplu al unității Trupului lui Cristos. Oamenii pot să spună: „Voi vă separați; cauzați despărțiri.“ S-ar putea ca, privite din afară, lucrurile să se vadă în felul acesta, dar Dumnezeu ne cunoaște inimile. Noi ieșim din partide pentru a ne întoarcem la unitate. Aceasta facem noi. Așadar, pe de o parte, noi ne ținem strâns de Cap; pe de altă parte, ne deschidem inimile și brațele față de toți frații și surorile din întreaga lume. Indiferent din ce mediu provii, ce învățătură aparține ai, ce experiențe ai, dacă ești al Domnului, ne aparții și nouă, iar noi îți aparținem ție. De aceea ne adunăm noi. Voi puteți să ne respingeți, dar noi nu vă putem respinge, deoarece credem în unitatea Trupului lui Cristos. Un duh sectar este mai rău decât o sectă. Dumnezeu să ne izbăvească de duhul sectar. Noi ieșim dintr-o sectă nu pentru a fi sectari, ci pentru a fi izbăviți de duhul sectarismului.

Prezența Duhului Sfânt

În al treilea rând, noi ne adunăm în acest mod deoarece credem în prezența Duhului Sfânt. Nu avem nici un fel de programe; nu avem reguli sau rânduieli. S-ar părea că „fiecare face ce vrea“, dar nu este așa. Noi credem în prezența Duhului Sfânt. Mulți oameni se adună, dar uită că Duhul Sfânt este acolo. Ei sunt cei care întocmesc totul, planifică totul, conduc totul, duc la îndeplinire totul ca și cum Duhul Sfânt nu ar fi prezent. Ar fi un haos dacă nu ar exista reguli și rânduieli. Este adevărat, dacă Duhul Sfânt nu este prezent, atunci fiecare poate face ce vrea. Noi însă credem în prezența Duhului Sfânt și dorința noastră este de a-L cinsti pe El. Știm că atunci când ne adunăm împreună, El este prezent și ne călăuzește. Nădăjduim să nu Îl stingem sau să Îl întristăm, ci să Îl ascultăm și să Îl cinstim. „Duhul Sfânt și noi“ luăm hotărâri, așa cum găsim în Fapte 15. Duhul Sfânt este Cel care îndrumă străngerile noastre, după cum găsim în 1 Corinteni 14. Există o ordine și o frumusețe a străngerilor. Duhul Sfânt este Cel care disciplinează. Noi nu îndrăznim să luăm locul Duhului Sfânt. De aceea ne adunăm în acest mod. Străngerile sunt flexibile, maleabile, adaptabile. Nu există vreo formă exterioară care să fie fixă. Vinul nou trebuie

pus în burdufuri noi.

Preoția tuturor credincioșilor

În al patrulea rând, ne adunăm în acest mod deoarece credem în preoția universală a credincioșilor. Noi suntem pietre vii, suntem zidiți împreună pentru a fi un templu sfânt, o preoție duhovnicească care să aducă jertfe duhovnicești lui Dumnezeu prin Isus Cristos. Nu credem că trebuie să existe o demarcație între cler și laici. Învățătura și practica nicolaiților este urâtă de Domnul. Noi credem că fiecare credincios este un preot. Aceasta a fost intenția originară a lui Dumnezeu cu privire la copiii lui Israel. Dumnezeu i-a chemat dintre celelalte popoare pentru a fi un neam de preoți, dar, din păcate, ei s-au descalificat prin faptul că s-au închinat la un vițel de aur și, astfel, numai o familie, o seminție a fost aleasă să slujească lui Dumnezeu. Din nefericire, acea măsură de urgență s-a permanentizat; astfel, în iudaism este familia preoțească. Dacă trecem la creștinătate, în sistemul catolic sunt preoți, așa-numiții părinți. După Reformă, deși Luther a avut revelația preoției universale a credincioșilor, el nu a pus în practică aceasta. Deci, în biserica protestantă este sistemul pastorilor. Noi credem în existența păstorilor ca daruri date de Dumnezeu, dar nu credem în existența pastorilor ca sistem.

Dumnezeu a dat Adunării apostoli, proroci, învățători, păstori și evangheliști pentru desăvârșirea sfinților; dar „păstori“ nu este un sistem. Fiecare credincios este un preot. Dumnezeu a dat fiecăruia dintre noi daruri și noi trebuie să funcționăm împreună sub autoritatea Marelui nostru Preot, Domnul nostru. Până ce nu toți credincioșii își exercită preoția, nu se vede Adunarea.

Un locaș sfânt al lui Dumnezeu

În al cincilea rând, noi ne adunăm împreună în acest mod deoarece credem că Adunarea este locașul sfânt al lui Dumnezeu. Acest locaș trebuie zidit. Domnul a spus: „Eu voi zidi Adunarea Mea“. Noi credem că Domnul Isus este Cel ce zidește. El ne zidește pe noi, pietrele vii, într-un mod organic, ca să fim legați așa cum trebuie unii de alții, supunându-ne unii altora în frica lui Cristos; Cristos este piatra din capul unghiului. Noi nu credem că Adunarea este o clădire fizică. Nu credem că cei credincioși trebuie să meargă la o clădire fizică numită „biserică“ pentru a petrece acolo o oră de așa-numită închinare, pentru a se simți bine și apoi pentru a-și lua rămas bun unii de la alții, fără însă a fi

zidiți împreună. Fiecare poate fi foarte prietenos și amabil, deoarece există o anumită depărtare între el și ceilalți: „Nu mă atinge și nici eu nu te ating!“ Noi credem că Dumnezeu ne-a adus împreună. Este adevărat, ne călcăm unii pe alții, ne rănim unii pe alții. Dar învățăm să ne iubim unii pe alții, să ne răbdăm și să ne suportăm, să fim uniți într-un mod organic, să trecem prin suferințe împreună, să învățăm ascultarea și supunerea împreună ca El să ne poată zidi spre a fi un locaș sfânt pentru Sine, despărțit de lume, diferit de ceea ce lumea a cunoscut vreodată. Rezultatul final al unei asemenea zidiri este că tot ce aparține cărnii va fi aruncat afară și va rămâne doar ceea ce este din El. Aceasta este zidirea. Suntem noi gata să fim zidiți astfel? Vă place mai mult să mergeți într-un loc o dată pe săptămână unde să vă simțiți bine?

O familie

În al șaselea rând, noi ne adunăm în acest mod deoarece credem că Adunarea este o familie. Nu este o organizație, o instituție; este o familie, este ceva organic. De aceea nu avem nevoie de reguli și rânduiele care să ne țină împreună. Noi credem că dragostea ne unește. Dacă este dragoste, nimic nu ne poate despărți.

A fi pregătiți pentru El

În fine, noi credem că Domnul Își maturizează Trupul Lui ca El să poată reveni și lua acel Trup, un Trup matur, Mireasa Lui. Întrucât credem aceasta, știm că trebuie să dăm voie crucii să lucreze în viețile noastre. Noi nu suntem aici pentru propria noastră plăcere. Nu suntem aici împreună pentru satisfacția noastră. Mulți oameni se adună împreună cu un singur scop, și anume de a-și împlini nevoile lor; și este adevărat că multe grupuri sunt întemeiate doar pentru a satisface nevoile anumitor oameni. Noi însă credem că ne adunăm împreună dintr-un singur motiv, și anume de a împlini nevoia Lui. Vrem să fim pregătiți pentru El, gata pentru El, ca, într-o zi, El să poată avea o Adunare slăvită, fără pată sau zbârcitură sau ceva de felul acesta. Astăzi noi suntem plini de pete — izbucniri ale cărnii; avem multe zbârcituri — îmbătrânim, înaintăm în vârstă; multe lipsuri, greșeli; dar credem că El ne sfințește, ne spală prin apa Cuvântului. El face această lucrare. Uneori ajungem disperați de noi înșine, dar, mulțumim Domnului, El niciodată nu disperă din cauza noastră. El continuă să lucreze până ce vom fi gata pentru El. De aceea ne adunăm noi împreună — ca să fim

gata pentru El.

În decursul secolelor mulți credincioși au fost altfel și aceasta nu pentru ei voiau să fie altfel, ci pentru că Domnul este altfel; a fi altfel nu în sensul de a fi deasupra celorlalți, ci a fi altfel pentru a fi preșul fraților și surorilor. Cu umilință noi dorim să ne întoarcem la simplitatea și sinceritatea lui Cristos. Creștinătatea a devenit prea complicată, prea confuză. Credem că Domnul ne cheamă înapoi la El.

Să ne rugăm:

Doamne, Tu ne chemi. Deschide-ne urechile ca să auzim; deschide-ne ochii ca să vedem; luminează-ne mintea ca să pricepem. Doamne, de dragul Tău, adună-ne în modul care mulțumește inima Ta. Iartă-ne că nu suntem ceea ce Tu ne vrei să fim, că nu ne adunăm într-un mod care să mulțumească pe deplin inima Ta. Dar, Doamne, Tu cunoști dorința noastră; ea este după Tine. Dorim simplitatea lui Cristos. Ai milă de noi. În Numele Domnului nostru Isus. Amin.

Capitolul 3

Care este mărturia noastră?

„După aceea Isus, și ucenicii Lui, a venit în ținutul Iudeii; și st[te]a cu ei acolo și boteza. Ioan boteza și el în Enon, aproape de Salim, pentru că acolo erau multe ape; și oamenii veneau ca să fie botezați. Căci Ioan încă nu fusese aruncat în temniță. Între ucenicii lui Ioan și între un iudeu s-a iscat o neînțelegere cu privire la curățire. Au venit deci la Ioan și i-au zis: «Învățătorule, Celce era cu tine dincolo de Iordan, și despre care ai mărturisit tu, iată că botează, și toți oamenii se duc la El». Drept răspuns Ioan a zis: «Omul nu poate primi decât ce-i este dat din cer. Voi înșivă îmi sunteți martori că am zis: „Nu sunt eu Cristosul, ci sunt trimes înaintea Lui. Cine are mireasă, este mire; dar prietenul mirelui, care stă și îl ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui: și această bucurie, care este a mea, este deplină.

Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez’ »“ (Ioan 3:22-30)

Să ne rugăm:

Doamne, vrem să-Ți mulțumim că ne-ai îngăduit să ne adunăm împreună în Numele Tău puternic. Te laudăm și Ți aducem mulțumire știind că Tu ești aici cu noi; acum, Doamne, vorbește inimilor noastre. Ție Ți dăm toată slava. În Numele Domnului nostru Isus. Amin.

A treia întrebare pe care am dori să o punem este aceasta: Care este mărturia noastră? Accentul nu este pe mărturia *mea*. Deși mărturia *mea* și mărturia *noastră* sunt una, accentul este mai mult pe mărturia *noastră*. Care este mărturia acelora pe care Domnul i-a chemat din fiecare neam, din fiecare seminție, din fiecare popor și care sunt adunați împreună în Numele Lui?

Împotrivirea lui Ioan Botezătorul la ispite

Ioan Botezătorul a fost trimis de Dumnezeu. El a fost un glas în pustie și, când acel glas s-a făcut auzit, a electricizat întregul popor. Oamenii veneau cu grămada în pustie pentru a auzi glasul de la Dumnezeu. El îi chema la pocăință: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape. Nu este timp de pierdut, ci lucrurile trebuie privite cu toată seriozitatea. Împărăția cerurilor se apropie. Trebuie să fiți gata, și singura cale de a fi gata este aceea de a vă pocăi“. Poporul lui Israel era chemat la pocăință. Ioan a botezat cu apă ca simbol al acelei pocăințe. Când oamenii veneau la el ca să fie botezați, el le spunea: „Trebuie să faceți roade vrednice de pocăința voastră. Nu este vorba doar de a intra în apă și de a fi botezați, ci e nevoie să aduceți roade“.

Ispitele succesului și ale popularității

Mesajul lui Ioan era plin de putere. Oamenii au început să se întrebe dacă nu cumva el era Mesia care trebuia să vină. Chiar i-au pus această întrebare: „Ești tu Cristosul?“ Ei bine, știm că succesul și popularitatea sunt niște ispite mari ce pot înșela inimile oamenilor. Ele pot face pe cineva să uite cine este și să înceapă să creadă că este ceea ce oamenii îl vor să fie. A fost o mare ispită: „Ești tu Cristosul?“ Dar, slavă Domnului, Ioan Botezătorul nu și-a pierdut capul. El știa foarte bine cine era și a recunoscut cu umilință: „Nu sunt eu Cristosul. Dar nu numai atât, eu nici măcar nu sunt vrednic să dezleg cureaua

încălțăminteii Aceluia care este mai mare decât mine și care va veni la voi“.

Apoi, într-o zi, Isus a venit la Ioan și a cerut să fie botezat. De obicei noi ne gândim că cel care botează este mai mare decât cel care este botezat. Mă întreb dacă nu cumva vrăjmașul a încercat să-l ispitească pe Ioan spunându-i: „Privește, Isus vine să fie botezat de tine. Cât de mare trebuie să fii tu!“ Dar Ioan era în duhul. Când Isus a venit, el a cunoscut în duhul lui: „Iată-L pe Acela care este mai mare decât mine.“

Din punct de vedere natural, Ioan și Isus erau veri. Nu știm dacă ei se întâlniseră vreodată sau nu, dar, cu siguranță Ioan știa despre Isus și, totuși, a sesizat în Isus o superioritate spirituală. Astfel că atunci când Isus a venit să fie botezat, Ioan a spus fără ezitare: „Nu, nu pot să Te botez pe Tine. Eu am nevoie să fiu botezat de Tine. Înaintea Ta eu sunt necurat. Am nevoie să fiu botezat, să fiu spălat de Tine“. Domnul i-a replicat: „Lasă să se facă aceasta pentru a se împlini dreptatea lui Dumnezeu“. Cu alte cuvinte, în economia Lui, în acele zile, Dumnezeu îl chema pe poporul Lui la pocăință, iar aceia care se pocăiau erau botezați de Ioan în apă. Aceea era calea lui Dumnezeu pentru perioada respectivă. Toți cei care au răspuns chemării lui Dumnezeu au mers la Ioan și au primit botezul pocăinței. Iată-L însă aici pe Cristos Isus care era fără păcat. El nu a cunoscut păcatul; El nu avea nevoie să fie botezat. Și totuși, întrucât urma să fie înlocuitorul nostru, El trebuia să fie făcut păcat pentru noi. De aceea, în economia lui Dumnezeu, pentru ca toată dreptatea să fie împlinită cu privire la omenirea păcătoasă, El a trebuit să fie botezat. El nu a fost botezat pentru Sine Însuși, ci pentru poporul lui Israel și pentru întreaga lume.

După ce Domnul Isus a spus aceasta, Ioan a fost suficient de smerit ca să Îl boteze pe Domnul Isus. Făcând aceasta, ochii lui au fost deschiși. Înainte el spusese: „Nu Îl cunosc“. Cu alte cuvinte, el nu știa cu adevărat cine era Isus. Știa că El era vărul lui; sesizase o superioritate morală în El, dar nu știa cu adevărat cine era El. Însă după ce L-a botezat pe Isus, el a spus: „Cel ce m-a trimis să botez cu apă mi-a zis: «Acela peste care vei vedea Duhul pogorându-se și oprindu-se este Cel ce botează cu Duhul Sfânt». Eu am văzut Duhul Sfânt coborându-se și oprindu-se peste El ca un porumbel, atunci când a ieșit din apă, după ce a fost botezat. De aceea mărturisesc că Acesta este Fiul lui Dumnezeu“. În loc de a fi ispitit să creadă că era mai mare decât Isus, el a primit mai multă revelație, cunoscând astfel că Isus este Fiul lui Dumnezeu.

Ispita geloziei

Isus a început să boteze pe mulți oameni care veneau la El. Biblia ne spune că nu El însuși făcea asta, ci ucenicii Lui. În același timp și Ioan boteza, întrucât era înainte ca el să fi fost aruncat în închisoare. Într-o zi, ucenicii lui Ioan au avut o discuție în contradictoriu cu cineva în legătură cu curățirea și au venit la Ioan și i-au spus: „Învățătorule, Cel ce era cu tine dincolo de Iordan și despre care ai mărturisit tu, iată că botează și toți oamenii se duc la El“. Cât de subtil este vrăjmașul! Prin intermediul ucenicilor lui Ioan el a încercat să inoculeze un duh de gelozie în mintea lui Ioan. „Cel despre care tu ai mărturisit botează mai mulți oameni decât tine.“ Slavă Domnului, Ioan s-a ridicat deasupra acestei ispite într-un chip glorios, spunând: „Nimeni nu poate primi ceva decât dacă îi este dat de la Dumnezeu. Nu v-am spus deschis că nu sunt eu Cristosul? Mirele este cel care are mireasă. Eu sunt prietenul Mirelui și, când aud vocea Lui, bucuria mea este deplină“.

În vechime căsătoriile erau de obicei aranjate și existau intermediari. Potrivit obiceiului iudaic, prietenul mirelui era cel care făcea toate negocierile. Prietenul mirelui, care reprezenta familia mirelui, se ducea la familia miresei, făcea toate aranjamentele și negocierile necesare până ce totul era bine stabilit, iar apoi urma ziua nunții. Astfel, când prietenul mirelui auzea glasul mirelui, știa că acesta a venit să-și ia mireasa și bucuria lui era deplină, întrucât misiunea lui se încheia și el era gata să treacă în anonim. Ioan a spus: „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez. Eu sunt doar un glas. Acum acest glas încetează, deoarece a venit Mirele“. El a învins ispita geloziei.

Ispita de a se simți ofensat

Cea mai mare ispită pe care a avut-o Ioan Botezătorul a fost după ce împăratul Irod l-a aruncat în închisoare. În timp ce se afla în închisoare a auzit vești despre ce făcea Domnul Isus: îi vindeca pe bolnavi, deschidea ochii orbilor, le reda șchiopilor puterea de a umbla, chiar învia morți. A auzit aceste lucruri despre Domnul Isus, iar el stătea acolo lăncezind în închisoare. Și-a trimis ucenicii să-L întrebe pe Domnul: „Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?“ Cum putea cineva care primise o asemenea revelație despre Domnul Isus să mai pună sub semnul întrebării dacă Isus era Cel ce trebuia să vină sau trebuiau să aștepte pe altul? Și-a pierdut oare Ioan viziunea, și-a pierdut credința? Nu cred. Dar atunci de ce a pus o astfel de întrebare? Chiar dacă a primit acea mare revelație despre Domnul Isus, probabil că, într-un anume sens, și Ioan era asemenea celorlalți iudei care erau încă orbiți de conceptul lor tradițional

privitor la Mesia.

Știm că asta i s-a întâmplat nu numai lui Ioan Botezătorul, ci și ucenicilor Domnului Isus, pentru că, întocmai ca poporul iudeu, și ei așteptau venirea lui Mesia. Însă ei așteptau un Mesia care să înlăture jugul roman și să facă din Israel cea mai mare națiune. Aceasta era concepția lor despre Mesia.

Ioan considera că a făcut o lucrare bună de pionierat, deschizând și pregătind calea pentru Domnul. Fusese credincios și din cauza credințioșiei lui a fost pus în închisoare. Cel despre care mărturisise el îi vindeca pe bolnavi, deschidea ochii orbilor, vestea săracilor Evanghelia, făcea tot felul de astfel de lucruri. Astfel că el s-a întrebat: „Când va restaura neamul lui Israel? Cum poate să lase ca înainte-mergătorul Lui să lăncezească în închisoare fără ca El să acționeze în vreun fel? Care va fi locul meu când Cristos va elibera națiunea? Unde voi fi eu?“ Cu alte cuvinte, el a început să se întrebe care urma să fie locul lui în restaurarea împărăției lui Israel. Astfel, i-a trimis pe ucenicii lui să pună acea întrebare cu intenția de a-L îmboldi pe Cristos să facă ceva pentru el și pentru Cristos însuși.

Răspunsul Domnului a fost: „Duceți-vă și spuneți-i ce fac. Da, aceasta fac, dar voi nu înțelegeți. Înainte de a fi restaurat ceva pe tărâmul fizic, trebuie să aibă loc o restaurare spirituală. Voi nu înțelegeți că vor fi chemați oameni din orice neam, din orice seminție, de orice limbă, din orice popor și vor fi făcuți un neam sfânt, o seminție aleasă, o preoție împărătească, un popor care să fie posesiunea lui Dumnezeu, o adunare. Nu știți acest lucru, deoarece el este o taină ce a fost ținută ascunsă de-a lungul veacurilor; nu a fost descoperită. Voi așteptați ca împărăția lui Dumnezeu să vină chiar acum pe pământ. Ea va veni, dar, înainte de aceasta, va avea loc strângerea poporului lui Dumnezeu ca un neam sfânt, ca un singur popor. Așadar, aceasta fac Eu acum. Duceți-vă și odihniți-vă și, când va sosi timpul, vă veți ridica și veți avea partea voastră la sfârșitul zilelor“. Eu cred că, din această cauză, Ioan nu s-a simțit ofensat. El fusese aproape pe punctul de a se simți ofensat pentru că Domnul nu făcea ceea ce el se așteptase să facă. Domnul a spus: „Ferice de acela care nu se simte ofensat din cauza Mea“ (Darby NT). Eu cred că, având acea revelație despre Domnul Isus, Ioan a fost gata să-și pună încrederea în El, chiar dacă nu înțelegea ce se întâmplă. Slavă Domnului, el s-a împotrivit tuturor ispitelor și a dat Domnului o mărturie clară.

Mărturia lui Ioan Botezătorul

Uneori mă întreb dacă revelația pe care o primim noi despre Domnul Isus o întrece pe cea pe care a primit-o Ioan. Revelația și mărturia lui Ioan Botezătorul privitoare la Domnul Isus sunt atotcuprinzătoare. De fapt, descoperim că Ioan a mărturisit adesea împotriva lui însuși. El a spus: „Nu sunt Cristosul, nu sunt nici măcar Ilie“, deși a venit în duhul și în puterea lui Ilie. Domnul Isus chiar a spus: „Dacă credeți în el, atunci Ilie a venit“. Și totuși, Ioan a spus: „Eu nu sunt Ilie; nu sunt prorocul. Sunt mai prejos decât o fetiță roabă. Cu privire la Domnul, eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțăminteii“.

Dacă vrem să mărturisim despre Domnul, trebuie să mărturisim împotriva noastră. Acesta este modul de a-L înălța pe El: „El trebuie să crească, eu trebuie să mă micșorez. El este Mirele; eu sunt doar prietenul Mirelului. El botează cu Duhul Sfânt; eu botez numai cu apă. Eu nu sunt nimic; sunt doar un glas“. Când glasul a încetat, s-a dus. Ceea ce a rămas este mesajul, nu glasul.

Isus — Mielul lui Dumnezeu

Ioan a mărturisit că Domnul este Mielul lui Dumnezeu. După ce Domnul Isus a fost botezat, a fost dus de Duhul lui Dumnezeu în pustie pentru a fi ispitit. După patruzeci de zile și patruzeci de nopți, El a fost ispitit în toate privințele, în toate felurile și a ieșit învingător. A venit înapoi în puterea Duhului Sfânt. În Ioan 1 scrie: „A doua zi“, care este a doua zi după ce s-a întors din pustie. A venit înapoi la Ioan și Ioan s-a uitat la El și a spus: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.“ Începând din grădina Edenului, pe parcursul secolelor nenumărați miei au fost jertfiți de părinți, de patriarhi și de neamul lui Israel; aici era însă Mielul lui Dumnezeu, singurul Miel pe care Dumnezeu Îl pregătise ca să ridice păcatul întregii lumi. Aceasta a fost mărturia lui Ioan despre Domnul Isus.

Isus — Fiul lui Dumnezeu

Ioan a mărturisit: „Acest Isus este Fiul lui Dumnezeu. Eu L-am văzut pe Duhul Sfânt coborându-se și oprindu-se peste El. Acesta este Fiul lui Dumnezeu“. Oamenii din trecut nu aveau nici cea mai vagă idee că Mesia este Fiul lui Dumnezeu. Nu-și închipuiau nicidecum că Mielul este Fiul lui Dumnezeu. Dar Ioan a primit revelație ca să vadă că Mielul nu este altul decât unicul Fiul al lui Dumnezeu; El singurul este fără pată și este calificat să îndepărteze păcatul lumii. Ioan a mărturisit că Isus este Cristosul, că El este

Mesia. Cât privește persoana Lui, El este Fiul Dumnezeului celui viu. Cât privește lucrarea sau misiunea sau slujirea Lui, El este Cristosul, Unsul lui Dumnezeu, trimis de Dumnezeu să împlinească lucrarea de răscumpărare. Doar El poate să facă aceasta — El, Cristosul.

Isus — Cel care botează în Duhul Sfânt

Ioan a mărturisit că Domnul Isus este Cel care botează în Duhul Sfânt. El este singurul care ne poate boteza cu Duhul Sfânt și ne poate uni într-un singur Trup — Trupul Lui. Prin intermediul acestui Trup El continuă să lucreze și să învețe și astăzi.

Isus — Mirele

El este Mirele. El a venit în lumea aceasta ca să caute o mireasă, dar nu a găsit. A fost întocmai ca în cazul lui Adam în grădina Edenului, când Dumnezeu a făcut să treacă pe dinaintea lui toate animalele, mari și mici, înalte și scunde. El le-a pus nume, dar nu și-a putut găsi perechea printre ele. Același lucru s-a întâmplat și cu Domnul Isus. El a venit pe pământul acesta să-și găsească mireasa, dar ea nu era de găsit. Erau peste tot păcătoși, răzvrățiți, dar nu era nimeni care să corespundă vieții Lui, naturii Lui. Dumnezeu a trebuit să Îl lase să treacă prin moarte.

Adam a fost adormit și apoi a avut parte de o operație nedureroasă, fără sângerare. Dumnezeu a scos ceva din coasta lui și a făcut o femeie. Ea era os din oasele lui și carne din carnea lui, era perechea lui. Astfel, când s-a trezit și Dumnezeu i-a adus-o pe Eva, Adam a privit-o și spus pe loc: „Acesta sunt eu“; și ei au devenit una.

Domnul Isus a venit ca Mire în căutarea miresei. Nu a putut să găsească nicăieri o mireasă și atunci Dumnezeu L-a zdrobit pe crucea Calvarului; din cauza păcatului, moartea îndurată de El a fost dureroasă. Din coasta Lui a ieșit sânge și apă. Dumnezeu a folosit aceasta pentru a crea Adunarea, perechea Lui. Ce mărturie completă a adus Ioan despre Domnul Isus!

Mărturia poporului răscumpărat al lui Dumnezeu

Care este mărturia noastră? Care este mărturia acelor care sunt răscumpărați de Domnul, care sunt o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, o posesiune a lui Dumnezeu, Trupul lui Cristos, omul cel nou, locașul sfânt al lui Dumnezeu? Ne mărturisim pe noi înșine? Pavel a spus: „Eu

Îl predic pe Cristos și pe El răstignit. Nu mă predic pe mine însumi“. Noi suntem aici ca popor al Lui pentru a vesti însușirile deosebite ale Celui care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. În planul veșnic al lui Dumnezeu, El Și-a ridicat Adunarea ca, prin ea, înțelepciunea Lui nespus de felurită să poată fi cunoscută de către puterile și stăpânirile din locurile cerești. Noi nu suntem aici pentru a mărturisi despre noi înșine, ci suntem aici pentru a mărturisi despre Cel care ne-a răscumpărat, care ne-a botezat, care ne-a adunat la Sine.

Noi nu predicăm Adunarea, ci Îl predicăm pe Cristos. Uneori trebuie să vorbim despre Adunare, dar nu Adunarea este mesajul nostru, nu Adunarea este punctul nostru central. Mesajul nostru este Isus Cristos și El răstignit. Noi Îl prezentăm lumii pe Cristos, nu ne prezentăm pe noi înșine. A pune Adunarea deasupra lui Cristos este o eroare gravă. El este Cel despre care mărturisim noi. Cine este El? Mărturia lui Isus este mărturia noastră. Adunarea nu are propria ei mărturie.

Adunarea nu are propria ei învățătură. Biserica romano-catolică spune: „Biserica ne învață că...“. Aceasta este erezie! Adunarea nu are nici o învățătură, numai învățătura lui Isus Cristos. Adunarea de la început stăruia în învățătura și părtășia apostolilor, dar, rețineți, învățătura apostolilor este învățătura lui Cristos. Ceea ce Domnul îi învățase, aceea transmiteau ei altora. Apostolul Pavel a spus: „Vă dau ceea ce am primit de la Domnul“. Erau mulți apostoli, dar o singură învățătură. Pavel nu avea propria lui învățătură; Iacov nu avea propria lui învățătură. Unii oameni cred că învățătura lui Pavel este în contradicție cu învățătura lui Iacov. Ei acceptă Epistola către romani, dar o resping pe cea a lui Iacov. Sau acceptă Epistola lui Iacov, dar o resping pe cea către romani. Martin Luther, care pretindea că Epistola către galateni era soția lui și el era unit cu ea, folosea această Epistolă ca pe o spadă în vederea apărării Reformei; dar când citea Epistola lui Iacov, spunea: „Este o epistolă de paie; nu poți să lupți cu ea“. Apostolii nu aveau propriile lor învățături; învățau ceea ce Domnul îi învățase pe ei. Așadar, este vorba de *învățatură*, nu de învățături. Nu este decât o singură învățătură, și anume învățătura lui Isus Cristos.

Apostolii nu aveau propria lor părtășie. Ce era părtășia apostolilor? Nu era ceva de genul: „Eu sunt al lui Pavel“; „Eu sunt al lui Apolo“; „Eu sunt al lui Chifa“. Nu. Ei nu aveau propria lor părtășie. Părtășia lor era cu Tatăl și cu Fiul și ne-au transmis și nouă ceea ce ei au primit ca să avem părtășie cu ei. Și noi suntem chemați la părtășia cu Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu.

De ce este așa de important să frângem pâinea împreună? Pentru că suntem

în comuniune cu Trupul Lui și suntem în părtășie unii cu alții ca un singur Trup — o singură pâine. Ne rugăm împreună cu un singur gând, în unitate cu Capul nostru.

Adunarea nu are propria ei mărturie. Adunarea nu îi atrage pe oameni la ea, ci îi îndreaptă spre Cristos. De aceea suntem noi aici — pentru mărturia Lui.

Cine este El? Mărturia noastră

„Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților.“ (Apocalipsa 1:17b-18).

Aceasta este mărturia lui Isus. Voia neschimbată, veșnică a lui Dumnezeu este ca Fiul Lui să aibă locul întâi în toate lucrurile, locul întâi în viața mea, locul întâi în toate. Preeminența lui Cristos, El să aibă locul întâi, aceasta este mărturia noastră. Suntem noi credincioși mărturiei noastre? Îi dăm noi voie Lui să fie Cel dintâi — nu numai pe plan individual, în viețile noastre personale, ci și pe plan corporativ? El a spus: „Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă”. Își are totul originea în El? Se sfârșește totul în El? El este menit să unească toate lucrurile — aceasta este voia lui Dumnezeu. Întregul univers este împrăștiat, dezintegrat, sfâșiat; și-a pierdut punctul central, și-a pierdut scopul. Peste tot Universul domnește deșertăciunea și stricăciunea. Voia lui Dumnezeu, prin Isus Cristos, este ca, într-o zi, toate lucrurile să fie unite, să-și găsească punctul central, să se întoarcă la punctul central, să fie adunate împreună în Cristos Isus. El este Cel de pe urmă. El este Alfa și Omega. Aceasta înseamnă că El reprezintă toate literele alfabetului greic. El este Cel care traduce în cuvinte gândul lui Dumnezeu. El este începutul și tot El este și sfârșitul. Totul își are originea în El și totul își găsește întoarcerea în El.

Este lucrul acesta real pentru noi? Este aceasta mărturia noastră? Începem noi cu El? Este El Cel care inițiază un lucru sau noi suntem cei care începem ceva? Se reîntoarce totul înapoi la El? Aceasta este mărturia noastră, pentru că voia lui Dumnezeu este ca Adunarea să fie Trupul lui Cristos, plinătatea Celui care împlinește totul și în toți. Voia lui Dumnezeu este ca Fiul Lui să fie totul și în toți. Aceasta este mărturia noastră.

El este Cel viu, izvorul vieții. Nu poți găsi viață în altă parte decât în El. Slavă Domnului, El a murit. Fiul veșnic al lui Dumnezeu a venit pe pământul

acesta; El, *Viața* a intrat în moarte, a despuiat moartea de puterea ei, a ieșit afară în puterea de înviere și ține acum în mâinile Lui cheile morții și ale Locuinței morților. El este Cel învingător. El este moștenitorul tuturor lucrurilor. El este Mielul de pe tron. El execută voia lui Dumnezeu cu privire la Universul acesta. El va reveni pentru a intra în posesia lumii, în calitatea Lui de Împărat al împăraților și Domn al domnilor. Aceasta este deci mărturia noastră.

Lupta care se dă în jurul acestei mărturii

Recunoaștem că viziunea noastră cu privire la Cristos este mică, este limitată. Recunoaștem că nu am fost pe deplin credincioși nici măcar viziunii pe care am primit-o. Dar avem un Cristos pe care Îl mărturisim lumii. El este mărturia noastră. Măreția acelei mărturii a generat o luptă a veacurilor. Apostolul Ioan era pe insula Patmos din cauza mărturiei lui Isus și a Cuvântului lui Dumnezeu. Oriunde există mărturia lui Isus, automat apare și lupta. Vrajmașul este gelos. El urăște mărturia lui Isus, deoarece știe că aceasta înseamnă sfârșitul lui; de aceea, el găsește tot felul de modalități pentru a ispiți, pentru a înșela, pentru a ataca, încercând să distrugă mărturia lui Isus.

Vechiul Testament este o lecție pentru noi. Dumnezeu a ridicat neamul lui Israel, căruia i-a transmis mărturia Lui. Dintre toate neamurile lumii, israeliții au fost singurii care Îl cunoșteau pe Dumnezeu și cărora Dumnezeu le-a vorbit. Ei erau ca o mărturie, un vas al mărturiei lui Dumnezeu pe acest pământ. Dar cum au eșuat ei! În timpul robiei babiloniene Dumnezeu nu mai era pomenit ca Dumnezeu al cerurilor și al pământului, ci doar ca Dumnezeu al cerurilor. Se retrăsese Dumnezeu în cer? Nu mai era nici o mărturie a lui Dumnezeu pe pământ.

Aceasta este povara noastră, acesta este strigătul nostru înaintea lui Dumnezeu: „Unde este mărturia lui Isus astăzi?“ Adunarea este menită a fi purtătoarea mărturiei lui Isus, lampadarul de pe care să strălucească lumina. A fost oare îndepărtat lampadarul? Dacă noi nu suntem credincioși mărturiei, atunci cuvântul mărturiei noastre este fără putere. „Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor și nu și-au iubit viața până la moarte.“ Când ei au vorbit, cuvântul mărturiei lor a fost real.

Totul din har

Dorința noastră este să fim credincioși mărturiei lui Isus — nu numai în mod individual, ci și împreună. Suntem noi ispitiți din cauza măreției îndurării Lui? Uneori mă întreb de ce, din miliarde de oameni, Dumnezeu a pus ochii pe mine. De ce m-a ales El pe mine în Cristos Isus încă înainte de întemeierea lumii? De ce? De ce pe mine? De ce a trebuit să vină harul asupra mea? Eu nu merit aceasta; totul este doar har pur. În vremurile noastre, de ce mi-a deschis Dumnezeu ochii ca să văd planul Lui? De ce mi-a îngăduit Dumnezeu să-L văd pe El, pe Cristos? De ce m-a atras pe mine? De ce mă constrânge? De ce îmi arată această cale? De ce? Eu nu sunt mai bun decât alții, sunt mai rău. Dumnezeu știe. Mulți care Îl iubesc pe Domnul nu au primit revelația pe care am primit-o noi. Mulți sunt încă în întuneric. Cum se face că Dumnezeu ni l-a arătat pe Cristos, ne-a arătat Adunarea? De ce ne cheamă El să Îl urmăm în acest mod?

Ispita mândriei

Uneori putem fi ispitiți să fim mândri de harul, de îndurarea, de adevărul pe care le-am primit. S-ar putea să ne treacă prin minte că noi cunoaștem mai mult decât alți oameni pentru că suntem deosebiți, suntem elita. Mândria merge înaintea căderii. Oriunde este mândrie, aceasta va fi urmată de cădere. Eu am văzut destui creștini care au primit mult har de la Dumnezeu, mult adevăr de la Dumnezeu, au fost folosiți de Dumnezeu, crescuți de Dumnezeu, dar, într-un fel sau altul, mândria a intrat în inima lor: „Noi suntem *poporul*“. Urmarea a fost că mâna Domnului a căzut asupra lor. El să ne izbăvească de mândrie. Noi nu avem nimic cu ce să ne mândrim; totul este din har. Poate că suntem niște oameni care avem nevoie de mai mult har, de aceea ne dă El mai mult har. Acest lucru ar trebui să ne umilească, nu să ne înalțe. Îndrăznim să îi privim de sus pe frații și surorile noastre care nu au lumina pe care o avem noi? Ei sunt credincioși luminii pe care Dumnezeu le-a dat-o lor, în timp ce noi nu am fost credincioși luminii pe care Dumnezeu ne-a dat-o nouă. Noi suntem mai răi decât ei. Dumnezeu să aibă milă de noi!

Mâna lui Dumnezeu a apăsat din greu asupra noastră, în China, deoarece am devenit mândri de noi înșine. Fie ca Domnul să ne țină smeriți. Cu cât primim mai mult har, cu atât ar trebui să devenim mai smeriți și cu atât ar trebui să fim mai credincioși harului pe care ni l-a dat El.

Ispita geloziei

Suntem noi ispitiți să fim geloși? Într-o zi, Ioan, ucenicul iubit, ucenicul dragostei, a venit la Domnul Isus și I-a spus: „Am văzut pe cineva scoțând draci în Numele Tău și l-am oprit, pentru că nu venea după noi“. Domnul a spus: „Nu-l opriți. Dacă nu este împotriva noastră, este cu noi“. Vă trec vreodată prin minte gânduri de gelozie? Noi ne închipuim că Dumnezeu este cu noi și nu cu alții. „Dacă ei nu Îl urmează pe Domnul împreună cu noi, atunci nu au dreptul să scoată draci“; din păcate însă au fost scoși afară draci. Noi credem că binecuvântarea Domnului ar trebui să fie numai asupra noastră, dar, slavă Domnului, Dumnezeu binecuvântează pe oricine poate binecuvânta. Ești gelos? Binecuvântarea lui Dumnezeu nu înseamnă neapărat acordul Lui. Oamenii se pot gândi că, din moment ce Dumnezeu dă binecuvântarea, înseamnă că aprobă o lucrare. Nu. Domnul Isus a spus că va veni ziua când unii oameni vor veni înaintea Lui și-I vor zice: „Noi am scos draci în Numele Tău“; și, într-adevăr, au fost scoși afară draci. Dar răspunsul Domnului va fi: „Eu nu sunt de acord cu voi“.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, El este așa de mare. El binecuvântează dacă găsește ceva ce să poată binecuvânta. Noi ar trebui să-I mulțumim Domnului pentru ceea ce face în alții. El este mai mare decât noi. Datoria noastră este să fim credincioși față de ceea ce Domnul ne-a arătat.

Ispita de a te simți ofensat

Suntem noi ispitiți să ne simțim ofensați pe Domnul? De dragul Lui am lăsat totul; I-am dat Lui ce am avut mai bun în viață; L-am slujit cu credincioșie; L-am urmat pas cu pas; ne-am lepădat de noi înșine, ne-am luat crucea și am mers după El. Și când colo, uite ce ni se întâmplă! Alți creștini pot să iubească lumea și, totuși, le merge bine, dar noi suferim. De ce? Oare nu s-ar cuveni să ne trateze mai bine decât cum ne tratează? Ce am obținut prin faptul că am renunțat la toate pentru El? Suferințe, apăsări, persecuții, lipsuri, boli. Ne simțim ofensați? Mulți dintre copiii lui Dumnezeu care L-au iubit pe El și s-au predat pe ei înșiși Lui au ajuns ofensați într-o zi. Unii s-au întors în lume; alții au fost cuprinși de îndoieli și s-au întrebat dacă merită să-L iubești pe Domnul și să Îl

urmezi. Ne simțim noi ofențați? Calea pe care trebuie să mergem este o cale îngustă. Este o cale acoperită cu sânge. Ești tu gata să mergi mai departe pe ea?

Domnul în mijlocul vostru

Când oamenii vin în mijlocul nostru, sunt ei atrași de clădire? Sunt atrași de program? Sunt atrași de cântări? Sunt atrași de modul în care ne închinăm? Sunt atrași de învățătura bună? Sunt atrași de prietenia arătată de noi? Ce văd oamenii când vin în mijlocul nostru? Ne văd pe noi sau spun: „Domnul este în mijlocul vostru“ și se apleacă și se închină Lui? Atunci când vin la noi oameni din afară, dacă strângerea noastră nu lasă o amprentă asupra lor, astfel încât să spună: „Văd că Domnul este aici“, atunci mărturia noastră nu este bună. Noi nu vrem ca oamenii să admire clădirea noastră; nu vrem ca oamenii să fie atrași de modul în care ne închinăm sau cântăm; nu vrem ca oamenii să fie impresionați doar de învățătura noastră. Dorința noastră este Iehova-șamah: „Domnul este aici“. Aceasta este mărturia noastră. Domnul să ne ajute.

Să ne rugăm:

Iubite Tată ceresc, cum poți Tu să ai încredere în noi, niște ființe așa de firave, de schimbătoare, de necredincioase? Cum îndrăznești Tu să ne încredințezi nouă mărturia lui Isus? O, Îți mulțumim pentru credința Ta și dorim ca ea să ne înalțe ca să putem merge mai departe pe cale și să purtăm mărturia Ta până vei veni. Te rugăm în Numele Domnului nostru Isus. Amin.